

har altid betragtet Afsnit 3 som noget, der ikke hørte sammen med den øvrige Arbejdsløshedslovgivning, og som i hvert Fald skulde gennemtænkes mere, end vi havde Tid til, da det blev forelagt os her i Tinget. Det kan være, man ikke regner de 3 Kr. for noget ude paa Landet, men hvis Landbrugerne mener, det har nogen Betydning for dem, kan det maaske give Anledning til, at vi faar Spørgsmaalet frem i Udvalget. Det kan ogsaa være, at der blandt Arbejdsgiverrepræsentanterne i dette høje Ting kan gøre sig andre Opfattelser gældende med Hensyn til Nyttens af Afsnit 3. Moren har jo i det væsentlige gjort sin Tjeneste, saa nu kan Moren passende gaa. Det Afsnit af Loven er blevet benyttet i høj Grad til at tjene Arbejdsgiverne med. Arbejdsløsheden er ganske vist steget noget i den senere Tid, om end den i Sammenligning med det frygtelige Aar 1922 er ringe, og det kapitalistiske Samfund lever vel desværre et Stykke Tid endnu, Banksvindelen skal vel give sig endnu kraftigere Udtryk, end den har gjort hidtil, saa at mange flere faar Øjnene op for, at vi maa afskaffe det. Derfor kunde jeg tænke mig, at Arbejdsgiverne maaske vilde sige: Der er ikke meget mere i 3die Afsnit, der kan gavne os, og vi skal jo betale dette Bidrag, med andre Ord: man kunde maaske fra den Side have en mere lunken Kærlighed til Afsnit 3, end man havde tidligere, og saa er det jo muligt, at der af al denne Bedrøvelighed med Kort og Maksimalunderstøttelse kunde komme et godt Resultat. Jeg vil nødig polemisere mod Medlemmer af det andet Ting, men det har jo ogsaa staaet i mange Aviser, og man er ved at faa den Opfattelse, at den Del af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, som hedder Forsikring, kan man nok bevare, men ikke det andet, som man kalder Forsørgelse. § 82 i Grundloven giver Adgang til Forsørgelse, men det har hidtil været anset for heldigt, hvis man i et Folk kunde holde de flest mulige borte fra Forsørgelsesvæsenet. I en By som Neapel er Albergo dei poveri en af de største Bygninger, et monumentalt Bygningsværk, og det er med en vis Stolthed, Napolitaneren viser det frem og fortæller, at det huser adskillige Tusinder. Men den Slags er vi ikke saa glade for her, vi er gaaet en anden Vej. Mange Steder paa Landet er Fattighusene forsvundet, idet vi mere og mere — ja, ikke ved den sidste Lov, for den gjorde det igen mindre — har søgt at hjælpe de gamle, har stræbt efter at holde Folk fri af Fattigvæsenet. Nu, da vi har haft en Periode med en saa betydelig Depression,

at 100 000 Arbejdere eller flere ikke kunde skaffe sig Beskæftigelse, har man ikke Lov at støde dem ud til § 82 i Grundloven og sige: Vær saa god, dér hører I hjemme, og I skal naturligvis betale med de deraf følgende Tab af Rettigheder. Det synes jeg er en bornert, en frihedsfjendsk, en folkefjendsk Betragtning, som man ikke ret gerne skulde have Lov til at føre videre i vore Dage. Hvis det er derfor, man vil have Forlængelsen, ja, saa kan man maaske opnaa Formaalet, men jeg vil haabe, at man ikke faar Held dertil.

Jeg skal endnu blot sige et Par Ord om § 4, som indeholder en Ændring af Lovens § 23. Det maa da være en Fejltagelse, thi det Kort, der er Tale om i § 23, er jo et Kort, som Arbejdsløsheds-kasserne udsteder. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet, men hvad vil det da sige? Vil man have, at man skal kontrolere de arbejdsløse efter den Lap af Kortet, man har tilbage, naar man har faaet to Ænder revet af? Næste Gang, Manden skal have en halv Dags Arbejde, skal han have et nyt Kort, hvad skal han saa kontroleres efter? Det, der skal og maa kontroleres efter, er Arbejdsløsheds-kassens eget Kort. Det er Mandens Helligdom, det er som en Medlemsbog, han altid har hos sig; det andet er noget midlertidigt, det er indført for at fremme nogle daarlige Tilbøjeligheder, men sandelig ikke for at indføre en bedre Kontrol. Kontrollen sker kun gennem de Kort, som Arbejdsløsheds-kasserne selv har.

Det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) har talt om Udvalg, og det billiger jeg ganske. Jeg mener ogsaa, det er nødvendigt, at vi faar nedsat et Udvalg, og dér haaber jeg saa, at vi kan faa den nødvendige Tid til at se paa Tingene, og at vi da maa komme til et Resultat, som kan holde.

Tvede: Det er jo ikke alene for at være i Overensstemmelse med gammel Praksis, at den højtærede Indenrigsminister den 3. Oktober fremsatte det her til Forhandling foreliggende Lovforslag, da det dertil svarende ikke blev færdigbehandlet i forrige Samling, men efter den højtærede Ministers Udtalelser ved Fremsettelsen fremsættes det ogsaa, fordi Ministeren finder, at de Ændringer til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m., som i forrige Samling blev gennemført i det høje Folketing, fortjener at ophøjes til Lov. Og da Medlemmer af det konservative Folkeparti i Folketinget har ydet deres Indsats paa Udformningen af de nævnte Æn-